

Br(ex)it-pop: En dansevennlig tilstandsrapport fra dagens Sør-England.

På gjengroddde stier

ALBUM

Saint Etienne

«Home Counties»
Heavenly/Cooperative/Border

★★★★☆

Under et besøk på biblioteket i Bergen for tre år siden for å snakke om sin omfangsrike og velskrevne boken «Yeah Yeah Yeah: The Story of Modern Pop» (Faber & Faber, 2013), kom Bob Stanley i Saint Etienne også innom hva han i utgangspunktet fant tiltrekken- de ved poppen. Han fortalte da at i oppveksten, i satellittbyen Croydon på vei mot Gatwick, ble popmusikken og populær- kulturen hans navlestreng til London, storbyen som var så nær, men likevel fjern. Og på Saint Etiennes niende studio- album møter vi et litt aldrende band som tar poppen tilbake til de late forstedene, kjed- somheten, til parkene de kjen- ner så godt, epletrærne og den konservative tankegangen som finnes der.

På «Home Counties» er ste-

TA OSS MED: Bort fra vår bristende barndom, kan være budskapet fra Pete Wiggs, Sarah Cracknell og Bob Stanley.

FOTO: HEAVENLY

dene alle tre har vokst opp den røde tråden. Og som det er for mange av oss, så kan man på samme tid både elske og mislike hjemmeplassen, og denne platen er full av slike ambivalente følelser. Som før- stesepret, «Something New», som handler nettopp om en jente som jakter på spenning, frihet og det som kan finnes der ute i storbynatta, og det å reise vekk fra en liten plass.

Stanley er musikkskribenten som i 1990 startet Saint Etienne sammen med Pete Wiggs, og sammen fikk de med seg Sarah Cracknell. Inn i musik-

ken tok de også med seg ho- der fulle av popkunnskap og referanser, med en musikalsk frihet og lekenhet som gjorde at trioen aldri helt passet inn i datidens båser. Stanley har både som skribent og musiker vært særlig opptatt av å hente frem sjangre og uttrykk som ikke nødvendigvis alltid har blitt sett på som helt innafor. Enten det er Grand Prix eller sekstitallspop fra Frankrike. Alltid opptatt av det tilsynela- tende ukule eller det som blir antatt å være overflattisk. Og som fortsatt heldigvis preger bandets musikalske uttrykk.

For Saint Etienne befinner

seg fremdeles et sted mellom britpop og klubben, dette ut- trykket som gjorde at de aldri ble så store som britpop-æra- ens største, men i stedet har de en frostafanskere som har holdt bandet tett til sitt hjerte i snart 30 år. Og som antakelig også setter dyp pris på dette tilskuddet til katalogen.

«Home Counties» består av 19 spor, inkludert noen kutt med radiotale – introduksjoner, fot- ballresultater og reiseopp- dateringer. Plata er dynket i varm synth og mjuke stem- ninger, mens tekstene er tul- lete og samtidskritiske om

” Dynket i varm synth og mjuke stemninger, mens tekstene er tullele og samtidskritiske om hverandre.

hverandre. De har bevart et av Saint Etiennes kjennetegn, det vemodige i danselåtene; hvordan stille eufori og tristesse ofte ligger tett opp til hverandre, som på den lette, fengende og tropiske «Dive», kanskje platas beste, med sprudlende koring.

En kan også høre en del (parti)politikk på plata, som ble laget på bare tre uker i et kaotisk England som gikk til valgurnene forrige uke. På «What Kind of World» synger Cracknell, med en større tristhet og avmålthet i stemmen enn vanlig, *Let's find another country*, mens kammermu- sikk-aktige «Whyteleaf» kan høres ut som en kommentar til brexit.

Men til tross for mange detaljer, morsomme fortellinger om hverdagsmennesker og meningsinnhold på flere plan, så oppleves enkelte deler av plata nettopp som stedene den beskriver – vakker, men også litt søvngig.

Charlotte Myrbråten
musikk@klassekampen.no

Stiv eleganse: fra da Mozart besøkte Prøyssen

ALBUM

Mozart: De prøyssiske kvartettene

Enggårdkvartetten
Lawo/Musikkoperatørene

Våren 1789 legger Mozart ut på reise til Berlin, hovedstaden i Prussen. Med det resultat at den cellospillende kong Friedrich Wilhelm II kom til å bestille flere verk fra Mozart, deriblant noen strykekvartetter. Betalingen for kvartettene uteble imidlertid, og det ble

ikke seks, men tre kvartetter, og verkene blir aldri tilegnet kongen. Men tilnavnet «de prøyssiske» henger likevel igjen, som i tillegg kjenneteg- nes av meget utarbeidede cel- lostemmer – ikke bare fordi kongen spilte cello, men han hadde også den store virtuosen Jean-Louis Duport til- knyttet sitt hoff.

Celloens rolle i kvartetter fra denne tiden var grovt sett å gi harmonisk støtte, men i de prøyssiske kvartettene del- tar instrumentet i det melo- diske og retoriske forløpet på lik linje med de andre instru- mentene. Ja, til tider bader instrumentet i rampelyset med sine meget krevende løp.

Enggårdkvartetten får Mo- zarts musikk til å klinge me- gett ukomplisert, noe som kre- ver en ekstrem presisjon. Det er en fryd å høre et ensemble som har spilt med hverandre over lang tid. De får meg til å klappe meg på skulderen for-

KVARTETTEN: Jan Clemens Carlsen, Juliet Jopling, Alex Robson, og Arvid Engegård.

FOTO: ESPEN MORTENSEN

di jeg tror at jeg har godt ge- høyr. Hver stemme framstår nemlig så tydelig at det er lett å lytte til den førstestemte satsen, noe som er særlig tydelig i de lekne og raske satsene der to- nene ofte er korte, luftige og separate fra hverandre.

Ikke bare gir dette en tyde- lighet i tekturen, men det er virtuost og elegant, noe bare suverene kvartetter kan få til. Enggårdkvartetten kan selv- følgelig også lytte inn i harmo- niene der de binder sammen musikken i lengre melodiske eller akkordiske spenn, og kontrasten mellom disse ten- kemåtene gir dem rikelig med verktøy for å arbeide med mu- sikken drama- tisk.

Likevel er det noe stivt over denne innspillingen. Jeg savner den retoriske leken med verséfotte- ne, med de aller

minste bestanddelene i mu- sikken.

De kan for så vidt avfrasere kraftig gjennom å legge stor vekt på en dissonerende tone som oppløses i en lett og kon- sonerende tone, men dette underordnes formens lengre fraser. Dette valget løfter opp de grunnleggende karaktere- ne i musikken, men det er på bekostning av detaljene i par- tituret.

For meg klinger musikken som mer opphøyet enn den er. Dens lekenhet blir sett gjen- nom stive krager i hoffene, heller enn gjennom Mozarts famøse prompehumor som kunne trådt fram mer hvis re- torikken fikk ta større plass.

Men selv om mange av den historiske framføringspraksi- sens tolkningsmuligheter glipper, overbeviser Eng- gårdkvartetten likevel stort med sin eleganse.

Magnus Andersson
musikk@klassekampen.no

” Lekenheten blir sett gjennom stive krager i hoffene, heller enn gjennom Mozarts famøse prompehumor.